

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 юни 1987 година*

По дело 225/85

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н Enrico Traversa, член на нейната Правна служба, в качеството на представител, със седалище в Люксембург – при кантората на г-н G. Kremlis, член на Правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Италианската република, за която се явява г-н Luigi Ferrari Bravo, Началник на дирекцията за спорни дипломатически въпроси, в качеството на представител, подпомаган от г-н Oscar Fiumara, Avvocato dello Stato, със седалище в Люксембург – италианското посолство,

ответник,

с предмет искова молба за установяване, че като е осъществена дискриминация по отношение на условията на труд и работа, срещу граждани на други държави-членки, които работят за „Consiglio nazionale delle ricerche” (Националния изследователски съвет, наричан по-нататък „CNR”) в полза на изследователи с италианско гражданство, които работят за този орган, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 48 от Договора за ЕИО и член 7, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Y. Galmot, председател на състав, в качеството на председател, г-н С. Kakouris и г-н F. Schockweiler, председатели на състав, г-н Т. Koormans, г-н G. Bosco, г-н U. Everling и г-н J.C. Moitinho De Almeida, съдии,

генерален адвокат: г-н С.О. Lenz,

секретар: г-н D. Louterman, администратор,

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след устната фаза на 2 октомври 1986 г.,

като изслуша становището на генералния адвокат, представено по време на съдебното заседание на 17 януари 1987 г.,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: италиански.

1. С искова молба, регистрирана в Секретариата на Съда на 23 юли 1985 г. Комисията на Европейските общности е завела иск по член 169 от Договора за ЕИО за установяване на това, че като е дискриминирала по отношение на условията на труд и работа срещу граждани на други държави-членки, които работят за „Consiglio nazionale delle ricerche” (Националният изследователски съвет, наричан по-нататък “CNR”), в полза на изследователи с италианско гражданство, които работят за този орган, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 48 от Договора за ЕИО и член 7, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ, L 257, стр. 2).

2. Член 36, алинея 3 от италианския закон № 70 от 20 март 1975 г. (Gazzetta ufficiale della Repubblica Italiana, № 87 от 2 април 1975 г.) предвижда, че служителите, наети по договор от CNR към датата на влизане в сила на този закон (3 април 1975 г.), трябва да бъде назначени на щатни длъжности, при положение че служителите притежават нужните квалификации и отговарят на предписаните изисквания. Член 36, параграф 4 предвижда, че при отсъствие на определени длъжности, договорите на наетите служители се продължават за неопределено време, като те трябва да получават същото възнаграждение, както и щатните служители на съответното равнище. И в двата случая „за целите на изчисляването на периодичните увеличения на заплатата предишен трудов стаж се взема предвид”.

3. В допълнение към това, член 5, алинея 3 от Закон № 70 препраща към „действащите правни норми за държавните служители по отношение на изискванията за наемане на работа”. Те включват разпоредбите относно статута на държавните служители (Decreto del Presidente della Repubblica № 3 от 10 януари 1957 г., Gazzetta ufficiale della Repubblica Italiana, обикновено допълнение към Gazzetta ufficiale, № 22 от 25 януари 1957 г.), член 2 от който предвижда, че „За държавен служител може да бъде назначено всяко лице, което отговаря на следните общи условия:

1) притежаване на италианско гражданство,

2) ...”.

4. Комисията, като е преценила, че упоменатото по-горе изискване за гражданство за изследователите, които кандидатстват за щатни длъжности (или в случаите, когато временно няма такива свободни длъжности - по трудово правоотношение за неопределено време), противоречи на член 48 от Договора и на Регламент № 1612/68, е завела този иск срещу Италианската република за неизпълнение на задълженията си.

5. Прави се позоваване към доклада от изслушването за по-пълно отчитане на фактите по делото, за процедурата, за становищата и аргументите на страните, които по-нататък ще бъдат упоменати или коментирани само доколкото това е необходимо за аргументиране от страна на Съда.

6. Първият въпрос, повдигнат с този иск е, дали изследователските длъжности в CNR следва да бъдат разглеждани като представляващи „работа в публичната администрация”, към която правилото за забрана на дискриминацията, предвидено в член 48, параграф 2, не се прилага по силата на член 48, параграф 4.

7. Следва да се има предвид, че като изключение от основополагащия принцип, че работниците в Общността следва да упражняват свободно движение и да не бъдат подлагани на дискриминация, член 48, параграф 4 следва да бъде тълкуван по начин, който да ограничи неговия обхват до това, което е крайно необходимо за опазване на интересите, които тази разпоредба позволява на държавите-членки да защитават.

8. Както Съдът вече е посочил, за последен път в Решението си от 3 юли 1986 г. (по дело 66/85 г., Lawrie-Blum срещу Land Baden-Wuerttemberg, Recueil, стр. 2121, 2139), достъпът до някои длъжности не може да бъде ограничен поради факта, че в една държава-членка лицата, назначени на такива длъжности, имат статут на държавни служители. Поставянето на прилагането на член 48, параграф 4 в зависимост от правния характер на правоотношението между служителя и администрацията би позволило на държавата-членка да определя по своя преценка длъжностите, обхванати от изключението, предвидено в тази разпоредба.

9. Следва да бъде установено, че условията, определени с практиката на Съда, в частност, с Решение от 17 декември 1980 г. (по дело 149/79 г., Комисията срещу Белгия, Recueil, стр. 3881), на които трябва да отговаря една длъжност, за да бъде разглеждана като работа в публичната администрация по смисъла на член 48, параграф 4 от Договора за ЕИО, не са изпълнени в настоящия случай. Простото препращане към функциите на CNR и изброяването на задълженията на всичките ѝ изследователи не е достатъчно, за да се установи, че изследователите имат отговорности за упражняване на властнически функции, възложени със закон, или за опазване на общите интереси на държавата. Единствено ръководни функции или такива за консултиране на държавата по научни и технически въпроси би могло да бъде описано като работа в публичната администрация по смисъла на член 48, параграф 4. Независимо от това, не беше установено, че тези функции се осъществяват то изследователите към CNR.

10. Що се отнася до аргумента на италианското правителство, че ако на чуждестранните изследователи беше разрешено да станат част от щатния персонал на CNR, на тях не би било възможно да се откаже достъп чрез повишение до по-висшите ръководни длъжности на този орган, достатъчно е да се посочи, че правото на Общността не забранява държава-членка да запази за гражданите си тези длъжности в рамките на една кариера, които включват участие в упражняването на властнически функции, възложени със закон, или в опазването на общите интереси на държавата. Независимо от това, както Съдът вече е посочил в Решението от 17 декември 1980 г., упоменато по-горе, възможността граждани на други държави-членки да бъдат изключени от повишение или прехвърляне на определени длъжности не трябва да води до недопускането им като цяло до длъжности, които не представляват работа в публичната администрация по смисъла на член 48, параграф 4 от Договора.

11. В допълнение към това, както Съдът е постановил в Решението си от 12 февруари 1974 г. (по дело 152/73 г., Sotgiu срещу Deutsche Bundespost, Recueil, стр. 153), дори и в случаите на работа в публичната администрация по смисъла на член 48, параграф 4 от Договора, тази разпоредба не може да оправдае дискриминационни мерки по отношение на възнаграждението или на другите условия на работа срещу работници от други държави-членки, след като те вече са били допуснати до работа в публичната администрация.

12. Следователно трябва да бъде определено дали неприлагането на разпоредбите от упоменатия по-горе италиански закон № 70 представлява дискриминация в нарушение на член 48, параграф 2 от Договора и на член 7, параграфи 1 и 4 от Регламент № 1612/68.

13. В това отношение следва да бъде отбелязано, че положението на изследователите, които са граждани на други държави-членки, е дискриминационно в сравнение с италианските изследователи, в частност, по отношение на сигурността на заетостта, тъй като те са наети от CNR по срочни договори и нямат гаранции, че тези договори ще бъдат подновени. Освен това следва да бъде отбелязано, че фактът, че изследователите не разполагат с възможности за развитие на кариера, прави невъзможно предвижването на по-горни степени и се отразява на тяхното заплащане и на пенсиите им. Следователно тези изследователи не се ползват със система, осигуряваща облаги и гаранции, равностойни на тези, които произтичат от статуса, запазен за италианските граждани.

14. При тези обстоятелства, следва да бъде установено, че, като е дискриминирала по отношение на условията на труд и работа срещу изследователите, които работят за CNR, които са граждани на други държави-членки, в полза на изследователите с италианско гражданство, които работят за този орган, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 48 от Договора за ЕИО и член 7, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г.

По съдебните разноски

15. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, на страната, загубила делото се възлага да заплати разноските по него. Тъй като Италианската република, не успя да докаже твърденията си, на нея следва да бъде разпоредено да заплати разноските.

По изложените съображения, Съдът, реши:

1) Установява, че като е дискриминирала по отношение на условията на труд и работа срещу изследователите, които работят за Consiglio nazionale delle ricerche, които са граждани на други държави-членки, в полза на изследователите с италианско гражданство, които работят за този орган, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 48 от Договора за ЕИО и член 7, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г.

2) Разпорежда на Италианската република да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юни 1987 година.

Подписи